

земним і небесним, самі виходячи за межі простого буття. Політ – символ життя і смерті, певний вузький кордон між цими протилежними світами. Мотив польоту має різні аспекти тлумачення. Почасти він може означати прихід нового життя, повернення, потяг до нового, невідомого, до кохання. Також символізувати перенесення в інший світ, як, наприклад, у творі Р. Баха «Чайка Джонатан Лівінгстон»; це може бути і смерть, і вічна темрява без просвітку сонячних променів, і безнадія. Вимір кохання – це теж безмежний політ, який окрилює без крил (як у «Пісні пісень» Шолом Алейхема). Та й саме життя – це постійні варіації польоту: злети, падіння, зависання.

Письменники багато уваги приділяли духовному життю людини. Душа постійно прагне летіти до свободи від скорботи і життєвих тривог. Дух підіймається на гріховним світом, щоб очиститися у божественній висоті.

Політ тілесний і духовний – це комунікація зі світом фауни і флори, зі своїм Я.

Та найскладніший політ – це політ над собою, своїм життям, своїми думками, вчинками, діями, над своєю душею, яка є безмежним космосом, що потребує особливого дослідження.

Копилова Надія Олександрівна

Одеський національний політехнічний університет

ТІЛЕСНІСТЬ ЯК МАРКЕР КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ: СУЧАСНІ ПРАКТИКИ БОДІПОЗИТИВУ

Ідентичність сучасної людини формується під впливом багатьох чинників. У добу глобалізаційних процесів проблема ідентичності видається особливо гострою. Одним з маркерів самоідентифікації та саморепрезентації людини на сьогоднішній день постає тілесність як «соціокультурний конструкт тіла». Трансформація культурних процесів та стрімка зміна ритмів життя «змушують людину шукати константу, стабільність, і вибір тіла у якості такої константи є закономірним» [1; с. 35].

Крізь призму культурологічного підходу тілесність розуміється в якості соціокультурного феномену, який визначається як «...перетворене під впливом соціальних і культурних факторів тіло людини, що володіє соціокультурними значеннями і смислами та виконує певні соціокультурні функції» [2; с. 13]. Вибір певного типу тілесності як зразкового для культури відображає естетичні канони та певні гендерні стандарти, що характерні для того чи іншого соціуму. У той же час загальноприйняте ставлення до тіла несе у собі віддзеркалення існуючих у культурі світоглядних та соціальних настанов і стає важливою складовою гендерних стереотипів.

Сприймання тіла як «культурного костюму» супроводжує людство протягом його історії. Наприклад, тілесні модифікації завжди служили маркером свого/чужого. У сучасній культурі тілесність являє собою своєрідний «документ» людини. Здорове, молоде й сексуальне тіло є одним з показників успішності соціальної реалізації членів суспільства. Із цим пов'язана популярність пластичної хірургії та інших засобів подовження молодості, різноманітних фітнес-програм і тренінгів щодо здорового способу життя. При цьому повсюдна віртуалізація життя вимагає фіксації тілесних модифікацій у соціальних мережах як підтвердження факту власного існування.

Жорсткі тілесні стандарти є інструментом гендерного тиску, що особливо актуально для жінок. У якості протидії певним гендерним стереотипам в останні десятиріччя серед жінок поширюється рух бодіпозитиву як прагнення підкреслювати та цінувати власну індивідуальність та природність. Культурне явище *body positivity* стає можливим у добу певних зрушень у межах патріархатної моделі суспільства та загальнокультурних орієнтирів на різноманітність. Цей суспільний рух бере початок наприкінці ХХ ст. – ідея його створення належить Конні Собчак та Елізабет Скотт. Серед завдань бодіпозитиву – формування «позитивного образу тіла» [3], розуміння потреб власного тіла, позитивного ставлення до нього й до тіл інших людей з усіма перевагами та недоліками, відмова від згубних естетичних стандартів, що їх нав'язує індустрія краси, ствердження тілесного різноманіття тощо.

Ідеологія бодіпозитиву відповідає цінностям, які пропонує сучасна культура. Це комфорт, внутрішня гармонія, прагнення до саморозвитку та принцип «бути собою». У ситуації

«розхитування» гендерних стандартів та зразків жіночності/мужності «бути собою» й цінувати власну унікальність – можливий шлях до власної ідентичності. Проте така ідеологія має свої проблеми. Зокрема це питання про те, де саме проходить межа здорового ставлення до власного тіла. Невірна трактовка ідей бодіпозитиву призводить до потурання лінії, культивуваці згубних недоліків та проблем зі здоров'ям. До того ж повна відмова від жодних канонів краси, як і будь-яких канонів взагалі, породжує відчуття тривоги та нестабільності.

Список використаних джерел

1. Решетникова И.В. Бодимодификация как индивидуальный проект // Креативне місто як простір формування культурної ідентичності: Тези докладів Міжнародної науково-практичної конференції 13-15 вересня 2017 року. – Одеса, 2016. – С. 34-37.
2. Цветус-Сальхова Т.Э. Дистинкция понятий «тело» и «телесность» в культурологических исследованиях / Т.Э. Цветус-Сальхова // Вестник Кемеровского государственного университета культуры и искусств. – 2010. – №13. – С. 10-16.
3. Dalessanda A. 15 Definitions Of Body Positivity Straight From Influencers & Activists [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.bustle.com/articles/165804-15-definitions-of-body-positivity-straight-from-influencers-activists>

Нечитайло Марія Олександрівна

Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова

СЕМАНТИЧНИЙ АСПЕКТ СИНТАКСИСУ ЯК ОДИН ІЗ ПЕРСПЕКТИВНИХ НАПРЯМКІВ ЗІСТАВНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ТА КИТАЙСЬКОЇ МОВ

Китай є одним із важливих стратегічних партнерів України. Станом на липень 2017 р. договірно-правова база двосторонніх відносин нараховує 328 документів [3]. Відтак зростає потреба у підготовці фахівців у сфері перекладу та викладання китайської мови. У вивченні та викладанні будь-якої мови, чи то іноземної, чи то рідної, значна увага приділяється саме граматиці та синтаксису зокрема, як одному із відділів граматики. Розширення сфери викладання іноземних мов є однією із вагомих причин зацікавлення у зіставних дослідженнях.

П.Дудик визначає синтаксис як учення про способи і засоби поєднання одиниць нижчих мовних рівнів у конструкції, які виконують комунікативну функцію [1, с. 7]. Також слід пам'ятати, що синтаксис тісно пов'язаний з іншими мовознавчими науками, такими як фонетика, морфологія, пунктуація, а також з суміжними логікою та психолінгвістикою. Речення ж є центральною одиницею синтаксису.

Синтаксичні одиниці зазвичай вивчаються у семантичному, граматичному та комунікативному аспектах. На необхідності вивчення саме змісту речення наголошували Н. Арутюнова, А. Загнітко, Т. Шмельова тощо. Загальновідомо, що китайська мова належить до сино-тибетської мовної сім'ї, а українська- до індоєвропейської. Китайська мова не має словозмін, морфологічного розмаїття, традиційні у нашому розумінні граматичні та синтаксичні дослідження з'явилися дещо пізніше під впливом західних мовознавців.

Для вивчення диктумного змісту речення необхідний, за словами Т. Шмельової, інструмент, «своєрідний спільний знаменник різних смислових елементів, що дозволяють їх упорядкувати і диференціювати. На роль такого інструменту підходить поняття пропозиції» [2, с. 9].

Враховуючи той факт, що українська та китайська мови не є спорідненими мовами, важливо розробити доцільні методи та підходи для проведення зіставних досліджень семантико-синтаксичної структури речення. Першим етапом реалізації зіставних досліджень є визначення основи зіставлення. Пропозиція, як інваріантне значення синтаксичних утворень, а зокрема типи пропозицій в залежності від функції пропозиції, і можуть виступити в якості *tertium comparationis* (основи зіставлення) .

Список використаних джерел

1. Дудик П.С. Синтаксис української мови. – К., Видав.центр «Академія». – 380 с.
2. Шмелева Т.В. Семантический синтаксис. Текст лекций. – Красноярск: Красноярский гос. ун-т, 1988. – 54 с.
3. Офіційний сайт Посольства України в Китайській Народній Республіці та в Монголії (за сумісництвом) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://china.mfa.gov.ua/ua/ukraine-cn/legal-acts>